Y. 20

حکایت پسر جمشید

چو بنهد دل تو بند او بر آن
ز بند دل شدن او بین خطا
ز بی نهادی چو بر من داوری
خاصگی مجرم چشید بود

سند چو خواهی ز دل دگران
زر او چون روز بصحرا مبر
گر دل او بر تو یکی باز کند
چون بود او از تو نفسی باز گیر

شنید حرف خورد و باور کرد
تو نفسی از نفس او میر
کوش که همدست بدست آوری
خاص تر از ناه بجور شد بود

کار جوانمرد بدان در کشید
کز همه عالم ملکش برگزید
جون بوثوق از دگران کوی برد
شاه خزانه بدرونش سپرد

با همه نزدیکی شاه آن جوان
دورتری جست جو تیر از کمان
راز ملک جان جوانمرد دست
با کسی آن را زینهارت نگفت

پیرهن زنی زده بجوانمرد یافت
لاله او چون گل خود زرد یافت
گفت که سر و اچه خزان خورده
کاب ز جوی ملکان خورده